

ע"פ 8862/16 - יורי ליסיאק נגד מדינת ישראל, משפחת מיקולסקי - משפחת המנוח

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 8862/16

לפני:
כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ע' פוגלמן
כבוד השופטת י' וילנר

המערער: יורי ליסיאק

נגד

המשיבים:
1. מדינת ישראל
2. משפחת מיקולסקי - משפחת המנוח

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי תל אביב-
יפו מיום 05.10.2016 בתפ"ח 19135-10-14

בשם המערער: עו"ד ישר יעקובי; עו"ד אנסטסיה דחטיאר (מטעם
הסניגוריה הציבורית)

בשם המשיבה 1: עו"ד אופיר טישלר

בשם המשיבים 2: עו"ד תמי קלנברג-לוי; עו"ד ורד אנוך

פסק-דין

עמוד 1

השופט נ' הנדל:

מונח בפנינו ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (תפ"ח 19135-10-14, כבוד השופטים ג' נויטל, מ' יפרח וג' רביד), במסגרתו הורשע המערער בעבירה של רצח בכוונה תחילה בגין דקירתו למוות של ויקטור מיקולסקי ז"ל (להלן: המנוח), ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט. על המערער נגזר עונש מאסר עולם חובה בגין הרשעתו בעבירת הרצח ועשרה חודשי מאסר בפועל בגין עבירת שיבוש הליכי משפט, שירוצו בחופף למאסר העולם. כן הוטל עליו תשלום פיצויים להוריו ולבתו של המנוח בסכום כולל של 258,000 ש"ח. השאלה המרכזית שעולה בערעור זהה לשאלה שעמדה במוקד ההליך בבית המשפט המחוזי – זהות מבצע העבירה. האם המערער הוא שדקר את המנוח – בהתאם לקביעת ערכאה קמא, או שמא הייתה זו אמו – כפי שטוענים המערער ואמו?

עובדות והכרעת בית המשפט המחוזי

1. על פי עובדות כתב האישום, המערער, יליד 1987, החליט להמית את המנוח, יליד 1986, כתוצאה מסכסוך שפרץ ביניהם. לשם מימוש התכנית, בתאריך 20.9.2014 המערער שלח למנוח שלושה מסרונים שהכילו מסרים מאיימים, והמנוח, בתגובה, הודיע למערער כי בכוונתו להגיע לדירה שבה התגורר המערער עם הוריו (להלן: הדירה). ביום המחרת, המערער שלח מסרון לעצמו מטלפון נייד אחר שהיה ברשותו ובו יצר מצג לפיו המנוח מאיים להגיע לדירה "ולשחוט" את המערער ואת בני משפחתו (להלן: המסרון הכוזב). בהמשך אותו היום הודיע המערער לשירותי הכבאות וההצלה כי קיימת דליפת גז בדירה, ומכבי האש, אשר הגיעו לדירה, בדקו את מקור הדליפה ועזבו את המקום. זמן קצר לאחר מכן פורק במזיד צינור הגז המחובר לתנור בדירה ועקב כך נגרמה דליפת גז בדירה. שירותי הכבאות, שהוזעקו למקום בשנית, סגרו את צינור הגז. בשל דליפת הגז, הורה המערער לבני הבית להותיר את דלת הכניסה לדירה פתוחה. על פי עובדות כתב האישום, כוונתו הייתה לאפשר למנוח להיכנס לדירה באופן חופשי על מנת להמיתו.

המערער הציג לאמו את המסרון הכוזב. היא התקשרה למשטרה בשעה 17:19 ודיווחה על האיום. בשעה 17:35 המערער התקשר למנוח, ובסיום השיחה הודיע לאמו כי המנוח בדרכו לדירה. או אז המערער הצטייד בסכין מטבח. המנוח הגיע לדירה בסמוך לכך ואמו של המערער דרשה מן המנוח לעזוב את הדירה לאלתר. בתגובה, המנוח תקף את אמו המערער, והמערער גרר את המנוח הרחק מאמו ודקר אותו שלוש פעמים – בליבו, במותנו ובירכו, כך על פי כתב האישום. המנוח ברח לדירה סמוכה, שם התמוטט ובהמשך נקבע מותו. המערער נחפז לנקות את כתמי הדם שהותיר אחריו המנוח.

2. בית המשפט המחוזי, בחוות הדעת העיקרית שנכתבה על ידי כבוד השופט מ' יפרח, השתכנע כי המערער הוא שדקר את המנוח, וזאת בהמשך להחלטתו להמית את המנוח ולהיערכותו לעימות עם המנוח. ערכאה קמא נתנה משקל לפעולות המקדימות שבהן נקט המערער: יצירת מצג שווא של איומי רצח מצד המנוח על המערער ומשפחתו; ניסיון להביא את המנוח לדירת המערער, כולל יצירת מצב עניינים שבו דלת הכניסה לדירה תיוותר פתוחה בעת הגעת המנוח; דרבון האם להתקשר למשטרה ולדווח על מסרון האיום הכוזב מצד המנוח; הצטיידות בסכין. עוד ניתן משקל לעדויות שנמסרו סמוך לאחר האירוע מצד אלה ששהו בדירה בעת האירוע – אמו של המערער, אביו ודודו. בית המשפט המחוזי השתכנע כי הם מסרו את הדברים מבלי שניתנה להם ההזדמנות לתאם את עדויותיהם האחד עם רעהו. מגרסתה הראשונית של האם עולה כי היא ראתה את המערער מצטייד בסכין וחזתה בו מתנפל על המנוח. היא אף תיארה בפני חוקרת את תנועת הנפת היד שביצע המערער, אך טענה כי לא ראתה בזמן אמת סכין בידו של המערער, אלא הבינה לאחר מעשה כי המערער דקר את המנוח. דודו של המנוח הוסיף כי לו המנוח לא היה פוגע באמו של

המערער, המערער לא היה פוגע במנוח. מעדותו של שוטר שהגיע לזירת האירוע עולה כי המערער העיד בפניו כי הגיע בחור ותקף את הוריו והוא "כהגנה עצמית דקר אותו". בהמשך, בעת חקירותיו במשטרה, התפתחה גרסתו של המערער. בתחילה, טען כי לקה באובדן זיכרון בעת האירוע וכי אינו זוכר כיצד נדקר המנוח. בהמשך, נזכר כי המנוח תקף את אמו והוסיף כי "אחרת לא הייתה לי סיבה לגעת בו". הוא אף הוסיף כי "לא הייתה לי כוונה לרצוח אותו". בית המשפט המחוזי זיהה בכך ראשית הודיה.

בעת המשפט חלה תפנית. ליבת גרסאותיהם של המערער ואמו השתנתה בין מועד מסירת ההודעות במשטרה לבין מועד העדות בבית המשפט. על פי עדות האם בין כותלי בית המשפט, לא המערער הוא שהרג את המנוח אלא הייתה זו היא עצמה, אך המערער לקח אחריות על האירוע מכיוון שהיא הינה אישה חולה. האם תיארה כי המנוח הגיע לדירה והתנפל עליה. המערער משך את המנוח לאחור ונתן לו אגרוף, והמנוח ניסה לחנוק את המערער. אם המערער, שהבחינה כי בנה בסכנה, נטלה סכין שהייתה מונחת לידה, רצה אל עבר המנוח ודקרה אותו פעמיים או שלוש. אז החליפה את בגדיה, זרקה את הסכין דרך חלון חדר הרחצה ושבה אל חדרה. גרסתו של המערער בבית המשפט הייתה שונה במידת מה. על פי עדותו, המנוח הגיע לדירה, נכנס לחדרה של האם וקפץ עליה בהיותה יושבת על מיטתה. המערער תפס את המנוח והחל להיאבק בו. בעוד השניים נאבקים, אמו של המערער נעמדה ודקרה את המנוח פעמיים או שלוש. לאחר מכן המנוח נפל על הקרקע ורץ מן החדר.

בית המשפט המחוזי דחה את הגרסה המאוחרת שהוצגה ממספר טעמים: הראשון, כי מדובר בגרסה כבושה שהוצגה לבית המשפט כחצי שנה לאחר האירוע. לכבישת העדות לא ניתן כל הסבר סביר. השני, כי גרסתה של האם אינה מסתברת. האם הינה אישה כבדת משקל אשר סובלת מבעיות קשות ברגליה, והיא מתניידת בכיסא גלגלים. על כן, המסקנה הינה כי ביום האירוע האם לא הייתה מסוגלת לרוץ אל עבר המנוח, לעמוד לידו ולדקור אותו, ובהמשך אף להשליך את הסכין ולהחליף את בגדיה. טעם נוסף טמון בהשוואת גרסאות האם והמערער שנמסרו בעת המשפט. כך, בעוד המערער תיאר מאבק מתמשך בינו לבין המנוח, אם המערער טענה כי המערער רק נתן אגרוף למנוח, שמיד חנק אותו. בנוסף, המערער העיד כי לאחר הדקירה המנוח נפל אל הקרקע בעוד שאם המערער טענה כי המנוח מיד נמלט בריצה מהחדר. אף עובדות פריפריאליות שונות אינן מתיישבות בין שתי הגרסאות. על כן, נדחתה הגרסה הכבושה שהוצגה ונקבע כי המערער הוא שדקר את המנוח למוות. כן נקבע כי התקיים אצל המערער היסוד הנפשי הנדרש של כוונה תחילה. זאת, לנוכח קיומה של תכנית לפגוע במנוח ובשל הדקירה המשולשת את המנוח, כשאחת הדקירות הופנתה לאזור הלב.

המערער אף הורשע בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לאחר שנקבע שלאחר אירוע הדקירה, המערער ניקה את כתמי הדם מן הדלת בדירה.

טענות הצדדים בערעור

3. הערעור שבפנינו ממוקד בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי, והוא נושא מספר רב של טענות המופנות בעיקרן כלפי קביעות עובדתיות של בית משפט קמא. לאורך הערעור עוברת כחוט השני הטענה כי לא המערער ביצע את מעשה הדקירה אלא אמו. המערער סבור כי המדינה לא הצליחה להוכיח מעבר לספק סביר כי אם המערער לא דקרה את המנוח ולא יכולה הייתה לעשות זאת. כך, נטען כי הסתירות שבית המשפט המחוזי מצא בין עדויות מערער ואמו אינן ממשיות, אלא העדויות משלימות זו את זו. עוד נטען כי לא הוכח שאמו של המערער לא הייתה מסוגלת

מבחינה פיזית לבצע את המעשה, מכיוון שבמקרי קיצון היא מסוגלת לעמוד על רגליה ואף לרוץ.

ברקע לכך, נטען כי לא ניתן לקבוע כי התקיימו מעשי הכנה שנועדו להביא את המנוח לדירה. לדבריו, יש לבחון את התמונה הכוללת שממנה עולה כי המנוח הוא שיצר קשר עם המערער יום לפני אירוע הדקירה וביום הדקירה עצמו. כן נטען כי ישנו הסבר מניח את הדעת באשר לדליפת הגז – אבי המערער ניקה את תנור הגז באותו היום ויתכן שפעולותיו חיבלו בצינור הגז. המערער אף מצביע על טעות של בית המשפט המחוזי כאשר קבע כי המנוח נדקר שלוש פעמים – בלב, במותן שמאל ובירך שמאל, בעוד שהדוח הפתולוגי לא מצא כל זכר לדקירה בירך. המערער רואה בכך עדות לשכנוע היתר של בית המשפט המחוזי באשמת המערער, על אף קיומן של ראיות סותרות למסקנה זו.

למערער גם טענות כנגד ביסוס היסוד הנפשי אצלו, ובאשר להתקיימות כל יסודות ההגנה העצמית. לבסוף, המערער טוען כנגד השתת הפיזי הכספי המקסימלי, מכיוון שלדבריו, עשה כל שביכולתו כדי למנוע את העימות בעוד שהמשטרה התרשלה רבתית בתפקידה. על כן בית משפט זה מתבקש לזכות את המערער מכל העבירות בהן הורשע ולחלופין, להרשיעו בעבירת ההריגה ולהפחית את רכיב הפיצוי.

המשיבה סומכת ידיה על פסק דינו של בית המשפט המחוזי. לדבריה, מסקנת ערכאה קמא מבוססת על ממצאי עובדה ומהימנות, ועל כן יש לדחות את הערעור.

דין והכרעה

4. בטרם פנייה לבחינת טענותיו הפרטניות של המערער ראוי לתת את הדעת תחילה לאופי הערעור. הערעור מכיל ערב רב של טענות המופנות בעיקרן כנגד ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי. קביעות אלה ניתנו לאחר קיום מספר רב של דיונים על ידי ערכאה קמא, אשר הניבו פסק דין מפורט ומנומק היטב. לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ומהימנות. הטעם בכך הינו כי לערכאה המבררת היתרון בכגון דא, הואיל והיא שומעת ורואה את העדים במהלך המשפט המתנהל בפניה ועל כן היא מתרשמת ישירות מההיבטים העובדתיים של המקרה (ע"פ 7704/13 מרגולין נ' מדינת ישראל, פסקה 4 לחוות דעתי (8.12.2015); ע"פ 7141/07 מדינת ישראל נ' טראבין, פסקה 41 לחוות דעתו של השופט י' דנציגר (3.11.2008)).

5. מכאן נעבור להתמודדות מפורטת יותר עם טענותיו של המערער המבקשות לשוב ולבחון את זהות מבצע העבירה – המערער או אמו. בית המשפט המחוזי בדן קבע כי גרסת אמו של המערער, כפי שהוצגה בבית המשפט, הינה גרסה כבושה שנפרשה רק כחצי שנה מעת האירוע. לאם היו הזדמנויות לפרוש את גרסה העדכנית עד מועד תחילת המשפט – אך גרסה אחרת לא נשמעה מפיה עד אשר העידה בהליך. אף הניסיון מצד המערער ליישב את הסתירות בין גרסתו לבין הגרסה שהשמיעה אמו במהלך המשפט אינו משכנע. בחינת הגרסאות בשלמותן מעלה פערים ממשיים בנקודות שונות לאורך ציר הזמנים של האירוע שאינם ניתנים לגישור על ידי טענה כי הגרסאות משלימות האחת את השנייה. כך, לדוגמא, לא ניתן הסבר סביר לפער המשמעותי בגרסאות ביחס למאבק שהתרחש בין המערער למנוח.

אף בחינה ממבט-על של סיפור המעשה שהמערער ואמו פורסים, מובילה למסקנה כי הגרסה המאוחרת שהוצגה אינה מסתברת. כזכור, המערער ואמו טענו בקווים כלליים כי האם רצה אל עבר המנוח ודקרה אותו פעמיים או

שלוש. לאחר מכן היא שמה פעמיה אל עבר חדר הרחצה, שם השליכה את הסכין. אז חזרה אל חדר השינה והחליפה את בגדיה. לטענת המערער האם אף הופלה על המיטה על ידי המנוח וקמה בריצה ממצב של שכיבה אל עבר המנוח לשם דקירתו. נטען כי כל הפעולות המתוארות נעשו על ידי אם המערער בטווח זמנים קצר. צוות כיבוי האש, שהוזעק על ידי המערער מחשש לדליפת גז, עזב את הדירה בשעה 17:36. בשעה 17:38 נמסרה למשטרה הודעה מפי שכנו של המערער לפיה לדירתו נכנס אדם עם דקירה בפלג גופו העליון. בית המשפט המחוזי קבע כי האירוע התרחש בפרק הזמן הקצר שבין עזיבת צוות כיבוי האש את הדירה לבין הדיווח למשטרה על הדקירה. כפי שעולה בבירור מהכרעת הדין, אמו של המערער הינה אישה נכה שמרבה להתנייד בכיסא גלגלים. אף אם במצבים קיצוניים היא מסוגלת להתנייד ללא כיסא גלגלים, לנוכח נתוניה האישיים, לרבות משקלה הכבד מאוד - כ-160 ק"ג - קשה לקבל את גרסתה לפיה ביצעה מספר פעולות פיזיות - ריצה אל עבר המנוח ודקירה משולשת שלו בעוצמה רבה, הליכה אל עבר חדר הרחצה והחלפת בגדיה, וכל זאת בטווח זמנים קצר מאוד וכשהיא נתונה תחת לחץ כבד.

זהו העיקר. הגרסה שאותה ניסו לבסס המערער ואמו בעת ההליך בפני בית משפט קמא מעלה סתירות שונות. אף לזו הגרסה שהוצגה על ידי השניים - דקירת המנוח על ידי האם - אינו סביר, בלשון המעטה. אף על פי כן, אפנה לבחון טענות נוספות שהשמיע המערער בערעורו.

6. כזכור, המערער ניסה לבסס את המסקנה כי המעשים שעשה בשלב המקדים לחקירה ניתנים להסבר אחר פרט למסקנת בית המשפט המחוזי כי הוא נערך לעימות פיזי עם המנוח. נטען על ידי המערער כי בית המשפט המחוזי התעלם מכך שהמנוח הוא שהתקשר למערער רגעים ספורים לפני שאמו של המערער התקשרה למשטרה. לדבריו, יש בכך כדי להעיד על תחושות אותנטיות של פחד ואיום בקרב המערער. לכך נשיב בשניים. ראשית, המערער מבקש שנרחיב את זווית ההסתכלות ונבחן את ההתקשרויות שהתבצעו בין המערער למנוח טרם האירוע. נעשה זאת. מחקר התקשרות שנערך מעלה כי ביום האירוע המנוח והמערער שוחחו שלוש פעמים. שתיים מהשיחות נערכו ביוזמת המערער, שלא ניתק מגע עם המנוח על אף שלטענתו, חש מאוים מן המנוח. שנית, לו המנוח חש כה מאוים, כפי שהוא מתאר, היה ניתן לצפות כי ינעל את דלת הכניסה לדירה כדי למנוע עימות, כפי שאף נתבקש לעשות על ידי אמו, וזאת על פי עדותו של המערער ושל אמו.

אף לא השתכנעתי כי יש לקבל את הסברו של המערער לפיו לא ניתן לשלול כי דליפת הגז לא הייתה מכוונת, אלא ייתכן כי התרחשה כתוצאה מניקוי התנור על ידי אבי המערער. בית המשפט המחוזי נתן את הדעת לאפשרות זאת, ודחה אותה לנוכח עדותו של איש כיבוי האש, לפיה בורג של ברז גז אינו יכול להשתחרר עקב פעולת ניקוי. אם כן, ההסבר שהמערער נתן לדליפת הגז נדחה על ידי הגורם המקצועי הרלוונטי, שנמצא מהימן על ידי בית המשפט המחוזי. כך או כך, אף אם דליפת הגז לא נעשתה בכוונת מכוון, היה ניתן לצפות כי לנוכח האיומים שהשמיע המנוח - כך לטענת המערער - הרי שהוא היה נועל את דלת הכניסה לדירה לפרק הזמן הקצר עד להגעת המשטרה לדירה.

באשר להצטיידות המערער בסכין, אף כאן המערער מציג את הראיות באופן חלקי. בית משפט קמא אכן ציין, כטענת המערער, כי טרם הגעת המנוח לדירה, אבי המערער ערך חיפוש אחר סכין בכיסו מכנסיו של המערער אך לא מצא דבר (פסקה 18 להכרעת הדין). לאמור - בית המשפט המחוזי הכיר פרט זה, ואף על פי כן השתכנע כי בידי המערער היה סכין. זאת, בין היתר, בשל דברי האם בחקירתה לפיהם ראתה את המערער מצטייד בסכין טרם הגעת המנוח לדירה וכי כאשר ביקשה ממנו לתת לה את הסכין הוא תהה בפניה כיצד עליו להגן על עצמו.

נעבור לטענות המערער ביחס לאירוע עצמו. טענה מרכזית שלו הינה כי חוות הדעת הפתולוגית תיארה שתי דקירות בלבד במנוח - בליבו של המנוח ובמותן שמאל, בעוד שבית המשפט המחוזי קבע כי המנוח נדקר שלוש פעמים - בלב, במותן שמאל ובירך שמאל. המערער צודק באופן חלקי. הדוח הפתולוגי אמנם קבע כי המערער נדקר שלוש פעמים, אך לא מצא פצע דקירה בירך, אלא איתר חתך דקירה שטחי בבטן ימין. עם זאת, אין בכך כדי להעלות או להוריד שכן בית המשפט המחוזי ציין - בדומה למסקנת הדוח הפתולוגי - כי הדקירה הקטלנית, שכתוצאה ממנה נפטר המנוח, הייתה הדקירה בבית החזה משמאל. מכאן שהציון השגוי של מקום דקירת המנוח אינה משנה לענייננו, שכן אין בה כדי להביא לסטייה ממסקנת בית המשפט המחוזי ביחס לזהות הדוקר או לגרימת מותו של המנוח. יתר הטענות ביחס לידיים המגואלות בדם ולמיקום האירוע בדירה הינן טענות עובדתיות שהוכרעו במפורש על ידי בית המשפט המחוזי בהתבסס על עדויות הנוכחים בדירה בעת המעשה.

סבורני כי אף היסוד הנפשי מבוסס בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. כידוע, לשם הרשעה בעבירה של רצח בכוונה תחילה נדרש לבסס יסוד נפשי של כוונה לתוצאה הקטלנית. בית המשפט המחוזי דן בפירוט ברכיבי הכוונה. המערער טוען כי הכרעת ערכאה קמא בדבר קיומה של החלטה להמית מבוססת על ממצאים שגויים, בפרט ביחס לקביעה כי המערער רדף אחר המנוח ולא הזעיק למנוח עזרה. ממצאים אלה מבוססים על אמירה מצד המערער לפיה הוא רדף אחר המנוח והוא בעצמו ממשיך להודות כי לא הזעיק עזרה. כך או כך, עובדות אלה אינן מצויות בלב המסקנה כי התקיימה אצל המנוח הכוונה להמית. הכוונה המיוחדת נלמדת מן המעשים שקדמו לאירוע הדקירה וכן מדקירת המנוח בלבו, דקירה שהייתה עוצמתית ועמוקה, על פי הדוח הפתולוגי.

7. ועתה - לטענת המערער ביחס להגנה העצמית. המערער טוען כי לא הוא דקר את המנוח, אך במקביל סבור כי במקרנו מתקיימים כל תנאי ההגנה העצמית. לכך השיב בית המשפט המחוזי כי המערער אינו יכול להשמיע טענות עובדתיות חלופיות. לאמור, אין הוא יכול לטעון כי לא הוא דקר את המנוח, אלא הייתה זו אמו, ולחילופין, לטעון כי הוא דקר את המנוח בנסיבות של הגנה עצמית (ע"פ 4226/11 אבו חדיר נ' מדינת ישראל (15.2.2016)). גם על פי הגישה שכלל זה איננו יוצר מצב הרמטי, קרי - שאין לשלול על הסף קווי הגנה חלופיים (ראו: ע"פ 3372/11 קצב נ' מדינת ישראל, פסקה 174 לחוות דעתה של הנשיאה מ' נאור (10.11.2011); ע"פ 8704/09 באשה נ' מדינת ישראל, פסקה 33 לחוות דעתי (11.11.2012), ואין צורך להרחיב במקרה זה), הרי שהסייג של הגנה עצמית לא הוכח במקרנו. המנוח אמנם תקף את אם המערער, אך הדקירה הקטלנית שכוונה אל עבר ליבו של המנוח לא הייתה נחוצה לשם איון הסכנה. זאת, בפרט לנוכח הידע שהיה למערער באומנויות לחימה ויכולתו לנטרל את המנוח שלא באמצעות דקירות הסכין. יצוין כי המנוח לא החזיק בסכין או בכלי נשק אחר. אחרון נזכיר כי אין כל קושי לקבוע שהוכח יסוד ההכנה בעצם השימוש בסכין. באשר ליסוד של היעדר קינטור, אין בפגיעה באם בדמות דחיפתה לאחור כדי למלא אחר הממד האובייקטיבי של היסוד ואף לא הוכח מילוי הממד הסובייקטיבי.

עבירת שיבוש מהלכי משפט

8. המערער טוען כי בית משפט קמא הכריע כי הוא שיבש ראיות בכך שניקה את דם המנוח מרצפת הדירה, אך בד בבד קבע כי המערער רדף אחר המנוח לאחר שהאחרון נדקר. קביעה זו בדבר שיבוש הראיות מבוססת על עדות אמו של המערער יומיים לאחר האירוע, אשר נתפסה כמהימנה על ידי בית המשפט המחוזי. היא העידה בפירוש כי המערער "ניגב את הדלת" וכי הוא "ברוגע לקח סמרטוט [...] והתחיל לנגב את הדם על הדלת".

במאמר מוסגר יצוין כי אין סתירה הכרחית בין קביעת בית המשפט המחוזי כי המערער רדף אחר המנוח לבין קביעתו כי הוא ניקה את דמו של המנוח מדלת הבית. ניתן להניח כי לאחר שהמנוח נדקר וברח מן הזירה, המערער קם והחל לרדוף אחריו עד שהמנוח יצא מן הדירה ואז החל לנקות את הזירה מדמו של המנוח.

ואחרון, אך לא בחיבותו, הממצאים העובדתיים בפסק הדין של בית המשפט המחוזי מתבססים, כאמור, על התרשמות בית משפט קמא מן העדויות שנפרשו בפניו – בעיקר אלו של המערער ואמו. בית המשפט המחוזי התרשם כפי שהתרשם תוך מודעות לקשיים העולים מן התיק. המסקנה של הערכאה המבררת אף משלבת שכנוע והגיון בצורה ברורה.

הערעור על רכיב הפיצוי בגזר הדין

9. כזכור, המערער עותר להפחתת שיעור הפיצוי הכספי שהוטל עליו בסכום המקסימלי הקבוע בחוק – 258,000 ש"ח.

יש לזכור – המערער הורשע בעבירה החמורה ביותר בספר החוקים: רצח בכוונה תחילה. הפיצוי הכספי נועד לשקף את החומרה היתרה הגלומה בעבירה ולהכיר בנזקים הרבים שנגרמו ממעשה הרצח. כל אדם הוא עולם ומלואו. עולם שלם נכחד והאירוע אף פגע קשות בעולמות נוספים, שנאלצים להתמודד עם האובדן בשדה החיים. ואכן, תסקיר נפגעי העבירה שהונח בפנינו מתאר את הפגיעה הרב-ממדית בהוריו של המנוח – מבחינה פיזית, רגשית וכלכלית. באשר לבתו של המנוח – היא הייתה בת כשנתיים וחצי בעת האירוע, ובעקבותיו הפכה ליתומה מאב. השפעת האירועים עליה טרם התבררה עד תום, אך היא כבר חווה השלכות שליליות של היעדר אב בחייה.

לנוכח חומרת המעשה והשפעותיו הקשות על משפחת המנוח, נראה לי כי שיעור הפיצוי שהושת על המערער – השיעור המקסימלי המותר על פי חוק – הינו הולם את נסיבותיו הקשות של האירוע. לא נפלה כל טעות משפטית בכך.

10. סוף דבר, מדובר באירוע אלים שהוביל לתוצאה הטראגית ביותר של אובדן חיים. אף אין להקל ראש בניסיון מצד המערער ואמו לטעון כי האחרונה היא שביצעה את מעשה הרצח – ניסיון שיסודותיו נותרו ללא רגליים. השתכנעתי כי הכרעת דינו המפורטת של בית המשפט המחוזי מבססת כנדרש את אשמתו של המערער. על כן, הייתי מציע לחבריי לדחות את הערעור, על שני חלקיו.

ש ו פ ט

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופטת י' וילנר:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט נ' הנדל.

ניתן היום, ה' באדר התשע"ח (20.2.2018).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט

ש ו פ ט
